

[Skovmand.]

1956 til 1960 33, og i 1962 var det nået op på 42. Der er tale om en helt eksplosionsagtig fremgang i antal af dødsfald, hvis man kan bruge ordet fremgang i den forbindelse, og man må vel regne med, der sker en yderligere fordobling af antallet af dødsfald som følge af cigaretrykning i de kommende 20-30 år.

Der er lige udkommet en engelsk rapport, „Smoking and Health now“, der vel er den mest omfattende samling oplysninger, der indtil nu er samlet sammen om cigaretrykningens farlighed. Her oplyses bl. a., at en ung mand, der ryger 1-10 cigaretter om dagen, må regne med, at hans liv forkortes 4-5 år på grund af cigaretrykning, og jo flere cigaretter der ryges, des større bliver risikoen. Heldigvis ser situationen helt anderledes ud, hvis den pågældende holder op med at ryge, eller hvis han går over til pibe eller cerutrykning; risikoen herved skulle efter det engelske materiale at dømme være forsvindende lille.

Der er altså gode grunde til at gøre noget, og når hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) sammenligner en indgriben over for cigaretrykningen med den mere liberale holdning over for pornoen, så kunne jeg godt have lyst til at spørge hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt), om han nogen sinde har hørt om folk, der døde af at se en pornofilm eller en bar pige i en avis.

En af de oftest hørte indvendinger mod en indsats mod cigaretrykningen er, at staten ikke kan undvære indtægterne fra cigaretafgifterne. De indbringer stort set 2 milliarder kr. om året, og det er selvfølgelig mange penge. Men cigaretrykningen koster også penge. Hvis vi regner med, at det vil være muligt ud i fremtiden at redde ca. 5.000 menneskeliv om året ved at få cigaretrykningen standset, så må vi regne med, at omkring halvdelen af disse personer vil være i den arbejdsdygtige alder, og samfundet vil derved få en stor ekstra gevinst, fordi der bliver tale om en øget produktion. Og sparede

arbejdsdage, sparet lægehjælp og sparede hospitalssenge ville også være anselige beløb. Cigaretafgiften er uden tvivl den dyreste indtægtskilde, staten overhovedet har. Man må heller ikke glemme, at fordi staten ikke får nogen penge ind i afgifter, behøver samfundets indtægter ikke at gå ned. Staten kan bare forhøje andre afgifter med det tilsvarende beløb.

Spørgsmålet er så, hvad der skal gøres. Det er næppe rigtigt at forbyde tobaksreklamen over en bred front, alene af den grund, at der er stor forskel på de forskellige produkters farlighed. Cigar- og pibetobak er som nævnt stort set uskadelig, og filtercigaretter er ikke nær så farlige som cigaretter uden filter, ligesom der kan være forskelligt indhold af nikotin og tjære i de forskellige mærker. Det ville vel egentlig kun være godt, om disse sundhedsmæssige forskelle kunne afspejle sig i reklamen. Cigaretreklame er til syvende og sidst nok så meget et spørgsmål om, hvilke mærker folk skal ryge. Den mest effektive reklame for cigaretrykning som sådan er vel kammeraten, der siger: vil du ikke have en smøg? Det er også betegnende, at lande som Italien og Sovjetunionen, hvor tobaksreklame er forbudt, har den samme stigning i cigaretforbruget som de lande, hvor der reklameres på fuld kraft. Nu går lovforslaget ganske vist ikke ud på, at man skal forbyde cigaretreklame, men jeg tror, der er nok så meget grund til at se på de øvrige sider af forslaget.

I det udvalg, som jeg formoder skal ned sættes, kunne vi f. eks. beskæftige os med muligheden af, at aviserne blev forpligtet til at stille spalteplass til rådighed for modreklamen svarende til, hvor meget cigaretfirmaerne havde annonceret.

I USA har man i de sidste 4 år haft den regel, at fjernsynsselskaberne skulle bruge lige så mange minutter sendetid imod tobaksrykning, som tobaksfirmaerne brugte for tobaksrykning. Resultatet af denne kamp for og imod blev, at cigaretforbruget gik så kraftigt ned, at de amerikanske